

Đây là một câu chuyện có thật của một người đàn ông có tên là Donley. Sau nhiều tháng thất nghiệp cuối cùng ông ta phải sử dụng đến phương sách cuối cùng là xin ăn, mà thật ra ông rất ghét. Một buổi chiều mùa đông, ông đứng cạnh một câu lạc bộ nọ và thấy một người đàn ông đi cùng với vợ mình bước vào. Donley xin người đàn ông tiền để mua thức ăn.

Người đàn ông trả lời: "Xin lỗi anh bạn, nhưng tôi không có tiền lẻ."

Người phụ nữ nghe loáng thoáng câu chuyện nên hỏi chồng: "Người đàn ông này muốn gì vậy anh?"

Chồng chị trả lời: "Ông ta xin tiền để mua thức ăn. Ông ấy nói rằng ông ấy đang đói."

"Anh à, chúng ta không thể đi vào và ăn một bữa ăn mà chúng ta không cần đến lắm nhưng lại để người đàn ông đang đói này ở đây."

"Nhưng những người như thế này thì đây ở các ngã tư. Có thể ông ta cần tiền để uống rượu thôi."

"Em nhớ là em có ít tiền lẻ. Để em cho ông ta một ít." Donley lúc này đang đứng quay lưng lại hai vợ chồng nọ nhưng ông ta đã nghe toàn bộ câu chuyện. Ông rất xấu hổ và muốn bỏ đi nơi khác nhưng cũng vừa lúc

ấy ông nghe giọng nói tử tế của người phụ nữ, "Tôi biểu ông một đồng để mua thức ăn và chớ để mất sự can đảm ngay cả khi mọi việc dường như đang rất tồi tệ. Luôn có một công việc nào đó cho ông ở đâu đó. Tôi hy vọng ông sẽ sớm tìm được nó!"

"Xin cảm ơn bà rất nhiều. Bà đã cho tôi một trái tim và bước khởi đầu mới. Tôi sẽ chẳng bao giờ quên sự tử tế của bà."

"Ông sẽ ăn cái bánh của Chúa. Hãy chuyển nó cho người khác nữa." Bà nói với một nụ cười thân thiện như thể bà đang nói với một người đàn ông hơn là một kẻ ăn bám. Một cảm giác khác lạ chạy trong thân thể ông.

Donley tìm thấy một tiệm ăn rẻ tiền, ông dự định ăn 50 xu và quyết định để lại 50 xu cho ngày khác. Ông sẽ ăn cái bánh của Chúa trong hai ngày. Lại một lần nữa cảm giác khác lạ giống như một cú điện giật chạy qua người ông. *Cái bánh của Chúa!*

Ồ khoan đã, ông ta nghĩ, mình không thể chỉ để dành cái bánh của Chúa cho bản thân mình mà thôi! Dường như ông đang nghe tiếng vọng của một bài thánh ca xưa, đang dội lại trong ký ức của mình – một bài thánh ca ông đã được dạy khi còn là một cậu bé trong trường đạo.

Vừa lúc ấy có một ông lão lê bước qua. *Có thể ông lão này cũng đang đói, Donley nghĩ. Cái bánh của Chúa phải được chia sẻ.*

"Này! ông có muốn ngồi xuống đây ăn với tôi không?"

Ông lão quay lại và nhấp nháy mắt nhìn Donley, "Không đùa chứ, chú em?"

Ông lão không thể tin vào vận may của mình cho đến khi ông ta được ấn ngồi xuống trước một cái bàn trải một tấm khăn dính đầy dầu mỡ và trước mặt là một tô thịt hầm. Trong bữa ăn Donley nhận thấy ông lão đang gói một phần bánh mì của ông vào cái khăn giấy. Donley hỏi: "Để dành cho ngày mai hả?"

"Không, không. Có một thằng bé ở dưới góc phố kia. Nó đang gặp vận rủi và khóc khi tôi bỏ đi. Nó đang đói. Tôi định đem cho nó miếng bánh này."

Cái bánh của Chúa. Lời của người phụ nữ lại hiện về trong đầu ông một lần nữa và ông có một cảm giác kỳ lạ là có một Người Khách thứ ba đang ngồi chung bàn với mình. Tiếng chuông của nhà thờ xa xa dường như đang đánh theo giai điệu của bài thánh ca trong trí ông.

Hai người cùng gói miếng bánh và đem cho thằng bé đang đói. Nó ăn một cách ngấu nghiến. Nhưng bỗng nhiên nó ngừng ăn và gọi con chó, một con chó bị lạc và sợ hãi.

"Nè, cho chú mày một nửa miếng bánh nè." Chú bé nói.

Cái bánh của Chúa! Đúng rồi, nó cũng sẽ được đem chia sẻ cho người bạn bốn chân này nữa. Thánh Phan-xi-cô thành Assisi đã từng làm thế. Ông nghĩ. Giờ thì cậu bé đã hành động như một con người mới. Nó đứng dậy và bắt đầu chạy đi bán báo.

Donley nói với ông lão: "Tạm biệt. Có một việc nào đó dành cho ông ở đâu đó. Ông sẽ kiếm được nó sớm thôi. Nhớ hãy kiên trì nhé." – giọng của Donley trầm xuống như một lời thì thầm – "thức ăn mà chúng ta đã ăn là cái bánh của Chúa. Một người phụ nữ đã nói với tôi khi bà ấy cho tôi một đô để mua nó. Những điều tốt lành rồi sẽ xảy ra cho chúng ta!"

Khi ông già đi khỏi, Donley quay lại và thấy con chó bị lạc đang dúi mõm vào chân mình. Ông gặp người xuống võ võ vào thân nó và nhận thấy nó có đeo một cái vòng cổ.

Ông đọc địa chỉ và dắt con chó đi ngược lên phía trên khu phố để trả nó về cho chủ. Ông tìm thấy căn nhà và bấm chuông chờ đợi. Khi người chủ ra mở cửa và nhìn thấy chú chó bị lạc trở về, ông ta rất vui mừng.

Đoạn sự khó chịu biến mất. Người chủ định mở miệng để chỉ trích: "Có phải là ông đã ăn cắp con chó của tôi rồi đem đến để lãnh thưởng phải không?" Nhưng người chủ đã không làm như thế. Donley có một phẩm chất tốt đẹp làm ông ta phải thôi không thốt ra những lời đó. Ngược lại ông ta nói: "Tôi đang thưởng 10 đô la trên báo tối hôm qua cho ai tìm thấy nó. Xin ông nhận lấy!"

Donley nhìn vào tờ giấy bạc hơi sửng sò, "Tôi không thể nhận nó. Tôi chỉ muốn chú chó được quay về sống với chủ nó mà thôi." Donley nói một cách nhỏ nhẹ.

"Ông hãy cầm lấy. Việc ông đã làm thì rất xứng đáng hơn tờ bạc này nhiều lắm! Ông có muốn một công việc không? Hãy đến văn phòng của tôi sáng mai. Tôi cần một người có phẩm chất liêm chính như ông."

Khi Donley rời khỏi căn nhà, bài thánh ca xưa lại vang lên trong lòng ông, bài hát mà ông đã thuộc lòng khi còn thơ ấu: "Hãy bẻ cái Bánh của Sự Sống."

Ánh sáng qua nụ cười của bạn, sự tử tế trên gương mặt bạn, sự ảnh hưởng từ cuộc sống của bạn có thể tỏa sáng đến rất nhiều người. Nó đem lại một ảnh hưởng to lớn đến những người bạn có thể nghĩ là khó có thể gây ấn tượng. Khi họ cảm nhận tình yêu của bạn và khi bạn nói với họ rằng đó là tình yêu của Chúa, họ sẽ chẳng thể chẳng nghĩ rằng: "Có thể có một Ai đó ở trên kia thực sự yêu thương mình!" Điều đó sẽ thay đổi toàn bộ nhân sinh quan của họ và sẽ cho họ một cái nhìn hướng thiện hơn! Vì vậy hãy yêu thương!

Phỏng theo một câu chuyện, Zelia M. Walters.